

ТРИ СВАТБИ И ЕДНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

THREE WEDDINGS AND A PROPOSAL

Copyright © 2021 Sheila O'Flanagan

First published in Great Britain in 2021 by HEADLINE REVIEW

An imprint of HEADLINE PUBLISHING GROUP

© Надя Баева, *превод от английски*

© Дамян Дамянов, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2023

ISBN: 978-954-28-4209-5

ШИЙЛА
О'ФЛАНАГЪН

Три сватби
и едно
предложение

Превод от английски: Нагя Баева

@ciela

ГЛАВА 1

На крачка съм да похарча сто хиляди евро за средбърна гривна, когато мобилният ми телефон звъни и оглася офиса с мелодията на „Замръзналото кралство“, звучаща с такава сила, че може да строши стъкло. Отварям най-долното чекмедже на бюрото си, тиквам вътре кожената чанта със звънящия в нея телефон и рязко затръшвам чекмеджето с крак. Елза вече е заглушена, но мобилният продължава да вибрира, с което тя ме информира, че бездруго студът никога не я е притеснявал.

– Какво каза?

Дентън, нашият експерт, е в залата за търгове и съветът на Елза *Let It Go* очевидно му е обърнал ритъма.

– Нищо – отговарям. Поемам дълбоко дъх. – Докъде я докарахме?

– Последната заявка е за деветдесет хиляди – уточнява той.

Дали ще успее да сложа точка с деветдесет и пет или ще се наложи да опра до лимита? Честно казано, не съм очаквала да се стигне до толкова висока цифра. Гривната е антика, но също така е изискана и стилна, не от типа бижута висша мода. Принадлежала е обаче на лейди Анабел Ансли, прочут модел от едно време, и тя я е носила във вечерта, когато е снимана да се натиска с един от „Бийтълс“ на задната седалка на кола, докато съпругът ѝ е държал важна реч в парламента, така че гривната си носи нещо от скандалния дух на шейсетте години. Също

така трите камъка, инкрустирани в среброто, са изумруди, а изумрудите, дори малките, в момента са много популярни.

Вдигам на деветдесет и пет.

– Добре – казва Дентън.

Крача зад бюрото, докато очаквам известие от него. Конрад страшно много иска тази гривна за трийсетия рожден ден на Бианка, а той обикновено получава каквото иска на цената, която е готов да плати. Рядко надвишава самоналожения си лимит за харчене дори когато опира до невероятно красивата му (и много по-млада) приятелка. Тъй че, ако наддаването иде много високо, той ще бъде разочарован. А аз не искам той да бъде разочарован. За нищо на света. Той разчита на мен да се справя.

– Деветдесет и осем – съобщава Дентън.

О, за бога! Хора, които харчат такива пари за сребърна гривна, не бива да се пазарят за две-три хиляди. Аз дори не бива да се пазаря за две-три хиляди, та макар да не харча мои пари, нищо че ако ми се търкаляха някъде свободни сто хилядарки, нямаше да ги профукам за бижу, а щях да си помогна с ипотеката. Сигурно е приятно да си от хората, харчещи за сребърни гривни с изумруди, а не от хората, изплащащи ипотека, само че аз не съм бизнесменът мултимилионер Конрад Морган, само работя за него. А той бе също тъй категоричен за горната граница при покупката на гривната, колкото би бил и за кое да е от деловите си начинания.

Конрад основа инвестиционната си компания преди петнайсет години и не стигна дотам, където е сега, като е надплащал за нещо. Може да проявява гъвкавост при лични дела (макар да е настроен за яростно сражение за потенциална компенсация при развода си с Марта), но

за днешния търг е дръпнал спирачката до сто хиляди и ще си понеса сръдната му, ако гривната отиде при друг за няколко бона отгоре.

– Сто хиляди – нареждам на Дентън. – И дотук спираме.

Внезапно в офиса настава тишина. Тройният стъклопакет ефективно заглушава шума от трамвая навън, а Елза е престанала да пее в чекмеджето на бюрото ми. Тя сякаш е наясно, че мъти водата. Единственият звук е от дишането ми, докато чакам новини от аукционната зала.

– Поздравления! – прогърмява гласът на Дентън по линията. – Сега си горд собственик на обект 25. Антична сребърна гривна с изумруди, била е притежание на лейди Анабел Ансли.

Изпускам силна въздишка на облекчение. Никак нямаше да ми е драго да съобщя на Конрад, че гривната на лейди Анабел е отишла при друг.

– Благодаря ти.

– За мен е удоволствие – отвърща Дентън и знам, че е искрен, защото той живее за аукциони и наддавания, а най-много обича да купува бижута. – Ще подготвя документите и ще ти ги пратя възможно най-скоро. Както винаги, е чудесно да се прави бизнес с теб, Делфин.

– И с теб също.

Приключвам разговора и си позволявам да се отпусна.

В чекмеджето отново зазвучава мелодията от „Замръзналото кралство“. Не я избрах аз. Десетгодишната ми племенница Ноemi, която е фанатичка на тема „Замръзналото кралство“, смени рингтона ми преди няколко седмици и аз все забравям да си го върна обратно.

Изваждам чантата от чекмеджето и телефона от чантата, за да видя кой ме търси. По-малкият ми брат Андре. Този път отговарям.

– Боже мой, Делфи, за трети път ти звъня. Кога ще се научиш да си прослушваш гласовата поща и да отговаряш на обажданията ми?

– Съжалявам, бях заета – обяснявам.

– Е, да, всички сме заети. – Тонът му се смекчава. – Слушай, исках да проверя как стоят нещата с придружителя ти на сватбата.

Потискам изпъшкване. Вчера ми прати съобщение относно придружителя ми и му отговорих, че мигом ще му върна отговор, но нали съм вечно ангажирана, забравих. А не искам да си признавам, че съм забравила. Сватбата на брат ми е семейното събитие на годината и от всички ни се очаква да се вълнуваме колкото него. Ала с ръка на сърце си признавам, че от постоянните съобщения в сватбената група относно мястото, графика, менюто и какво ли не още вече ми се завива свят.

– Нали е чак в края на месеца – изтъквам. – Закъде сме се разбързали?

– Това е само след две седмици – припомня ми той. – Тори днес ще подготвя картичките за местата. Трябва да знае какво име да постави до теб.

Преди Андре да се сгоди за Виктория Палмър, официалностите изобщо не бяха в стила му. Беше от типа младежи, дете шляпат боси и с оръфани джинси, за него костюмите и вратовръзките бяха творения на Сатаната. Сега има в гардероба си смокинг и ме тормози за разни ми ти картички и придружители.

– Не ми се отвори време да помисля над това както трябва – оправдавам се.

– О, стига, Делфи. – Звучи раздразнен. – Имаше месеци на разположение.

Така си е, да. Когато Андре се сгоди преди повече от година, аз излизах с Пол и бях приела, че ще ида с него

на сватбата. Само че с Пол скъсахме дълго преди да бъдат разпратени поканите, така че вместо това предвидих Дани, редовния ми резервен придружител. Забавих се обаче да го уведомя и когато го поканих, той ми каза, че през въпросния уикенд ще бъде в Лас Вегас и не е на линия. Толкова се ядосах на себе си, че не съм уредила този въпрос навреме, та го изтиках в дъното на съзнанието си. Не ми е присъщо да протакам – обикновено съм изрядна, когато опира до организация, но сватбата на Андре не беше в списъка ми с приоритети.

А ето че изведнъж вече е на челно място.

Знам, че за него е много важно, и трябваше да се погрижа още когато Дани ми каза, че няма да е тук, вместо да замислям въпроса под купчината неща за правене, когато ми остане свободна минута. Защото тази минута така и не идва и ето ме нá, че сега се чувствам като лоша сестра. То аз наистина съм си лоша сестра.

Проклинам наум Дани и приумицата му да замине, макар да е некрасиво от моя страна. През последните месеци ме придружи на два ангажимента, а аз него на нито един. С Дани бяхме гаджета за известно време в колежа, но макар да се разбирахме отлично, нямаше я химията, та връзката да прерасне в нещо повече. Не че възразявам. Обичам да имам приятели мъже, които са само това – приятели. Приятно ми е в тяхната компания. Комфортно ми е да знам, че няма да има нищо повече. Но докато прехвърлям наум списъка с алтернативи, си давам сметка, че вече имам по-малко свободни приятели, отколкото преди, и в стомаха ми се оформя възел от безпокойство.

Трябваше да забележа по-рано, че масово са тръгна-ли да се обвързват. Боб и Стан, мои стожери в миналото, се ожениха и трябваше да ги зачеркна от списъка си.

Джайлс се пресели в Австралия, за да е при приятелката си, а Стив, макар и чудесна компания за излизане, започна да пуска намеци, че му било време да се задоми. Ето защо не горя от желание да го каня на сватба. Не искам да си мисли, че съм наумила да го задомя със себе си. Как тъй пропуснах да регистрирам промяната в семейното положение на толкова много хора в живота ми?

Ами имам си куп други мисли в главата, ето как. Работата ангажира огромна част от времето ми и съм по-съкратила социалните контакти. Все пак ходя на курс по йога (опитвам се да бъда мъничко по-осъзната, макар да не ми се удава, защото мисълта ми блуждае накъде ли не, когато се очаква да съм релаксирана), играх бадминтон през цялата зима, вместо да кисна на дивана пред телевизора. Сега, с приближаването на лятото, отново подхванах тичането си, макар най-често да го правя сама. Редовно се виждам с Ерин и Шийди, двете ми най-близки приятелки, на по питие и да хапнем нещо. Също като мен и те не са се разбързали да се обвържат с мъж. Ерин е разведена, тъй че не е склонна да се пробва отново с брак, и макар и трите да сме минали през фази на интензивни срещи, засега поне нищо не се е променило. За сметка на това нещата около нас се променят и ето че запасът ми от свободни приятели мъже рязко е намалал.

А това си е малко нещо проблем, когато става дума за сватбата на века.

Отварям списъка си с контакти и започвам да го преглеждам, но няма забравено име, което услужливо да скочи насреща ми. Всъщност виждам още едно за зачертаване. Джим Блейк се е сгодил за трети път.

Може би не си струва да търся придружител. Все пак съм зряла жена и нямам нужда от компаньон, та да се забавлявам. Дори вероятно ще прекарам по-добре без

някой случаен познат до мен, за когото да се чувствам отговорна дали му е комфортно, или се окайва, че е дошъл с мен. На сватбата на Андре ще бъда заобиколена с роднини, не е като да ми се наложи да седя сама и да крея в някой ъгъл. Но бедата е там, че смисълът на сватбата е да я посетиш като част от двойка, и макар да съм предволна от сегашния си статус на неомъжена, да се появя сама, би внесло ненужен трагизъм. Разбирам, че оставям мнението на околните да ми влияе, което силно се старая да не допускам, но съм безсилна. След като приключвам с преглеждането на списъка и установявам, че бройката ми евентуални придружители реално се свежда до нула, възелът от безпокойство прераства в тежък камък на паника.

Никак не искам да се сблъскам с реакцията на семейството ми, като се появя сама. Колкото и нелепо да звучи, кланът Мертенс притежава безпогрешната способност да превръща моя успех в провал въз основа на изявата ми на интимния фронт. Няма значение, че имам добра работа, нито че си купих къща преди две години, нито дори че съм единствената, която не е имала бурна драма или криза в живота си (ако се изключи как бях блокирана в Каракас за една седмица, след като ми откраднаха паспорта). Ако ме видят сама на сватбата, ще решат, че се правя на смела въпреки любовните си неуспехи, и ще изпитват с еднаква сила съжаление към мен и отчаяние. Вярно, ще кимат съчувствено на уверенията ми, че съм си много добре като необвързана, но ще намерят начин да ме осведомят защо точно, след като приближава трийсет и осмият ми рожден ден, още съм без мъж. А това в очите на всички им до един си е житейски провал.

При последното ни семейно събиране на Великден, когато мама покани всички ни на обяд – седемнай-

сет души около масата, всеки с категорично мнение по всички въпроси, тя отбеляза, че съм твърде претенциозна, що се отнася до избор на партньор в живота. Братята и сестра ми с половинките им се включиха и се стигна до общ консенсус, че поради моята възискателност ще си доживея дните в самота само с котката ми за компания. Не ги беше грижа за факта, че съм алергична към котки и че не бих си помислила да пусна някоя през прага.

Каквото и да си приказват те, не съм възискателна. Признавам, че предпочитам да съкратя загубите си рано във връзката, ако почувствам, че нещата с някого не вървят, но на някакво ниво поддържам надеждата, че мъжът на мечтите ми съществува някъде там. И все пак с минаването на времето приемам, че подобна перспектива е твърде малко вероятна. Среща с точния мъж без съмнение би била бонус, но ни най-малко не съм ангажирана с мисли за това във всяка будна минута. Изтъкна ли го пред семейството ми обаче, те го изкарват, сякаш прекалено усърдно се оправдавам. А не е така, честна дума. Не е задължително бъдещият ми съпруг да бъде самото свършенство, но трябва да отговаря поне на минимални стандарти. Тоест не всеки срещнат свободен мъж става за това.

Така или иначе, както неведнъж съм повтаряла на всички, неомъжените бездетни жени са най-щастливият сегмент от населението, тъй че се иска сериозен подтик, за да сменя статуса си. Не цитирам тук пригодена статистика; това е находка на професор по поведенчески науки в Лондонския институт по икономика. В наши дни не се налага неподходящ мъж да забърше прашасваща на рафта жена и да я удостои със семейно положение омъжена, преди тя да е избледняла от видимост. Печеля прилична заплата, така че няма опасност да изпадна в бедност

като някоя от героините на Джейн Остин – макар че в роман на Джейн Остин вече щях да съм отписана като изгубена кауза и щях да съм съжбяляваната леля, останала си неомъжена. От друга страна, можеше да съм някоя от страховитите стари моми, превърнали се в съдници за околните и смразяващи ги с поглед, когато се случи да не им угодят.

Би ми се харесало да съм страховита стара мома, стига да не върви с образа на някоя гърдеста особа с гръмовит глас и косми по брадичката. Мъжкият еквивалент, старият ерген, винаги е безгрижен и привлекателен веселяк. Макар да давам предимство на изплащането на ипотека пред покупката на гривни с изумруди, и аз мога да съм безгрижна веселячка, при това редовно посещавам местния салон за красота, където Летиция се грижи за обезкосмяването ми.

Дали не мога да вляза в ролята на страховита стара мома на сватбата на Андре?

– Е, Делфи? – подканя ме брат ми, разбираемо нервиран от дългото ми мълчание.

Разсъждавам трескаво, но без полза и накрая му отговарям, че ще знам със сигурност до края на седмицата.

– Делфи! Тя приготвя картичките в момента.

– Още не съм сигурна с кого ще дойда – заявявам.

– Нима списъкът на потенциалните ти кавалери е толкова дълъг?

– Не е дълъг – признавам. – Съжбялявам, Андре, честна дума. Обещавам да те известя възможно най-скоро.

– О, добре – казва Андре, за когото е справедливо да се каже, че е най-сговорчивият сред тримата ми братя и сестра ми. – Но ако всички бяха безотговорни като теб, горката Тори въобще не би успяла с картичките. Така че като се спреш на въпросния нещастник, когото ще теро-

ризираш, като го довлечеш на този, надяваме се, прекрасен уикенд, моля те веднага да ми съобщиш.

Игнорирам сарказма му и го уверявам, че ще се свържа с него възможно най-скоро.

– Ще е чудесно – обещава той. – Ще се забавлявате добре и ти, и кавалерът ти.

– Знам, сигурна съм. Извинявай, че се забавих с решението. Ще съм готова с него до дни.

Прекъсвам връзката и връщам телефона си в чекмеджето.

Залавям се да съставя кратък списък.

Няма и едничко име в него.

Седяла съм вторачена в празния лист близо минута, когато в офиса влиза Лиса Ханигън и пита дали съм имала време да прочета анализа, който е подготвила за последния ни брифинг относно един клиент. Схващам, че темата я вълнува, защото ми задава въпроса лично, вместо да ми прати съобщение.

– Извинявай, Лиса, заплеснах се с други дела. Веднага ще го погледна.

Смачквам празния лист хартия и го мятам в кошчето за рециклиране.

– Работата е там, че докладваме за новите клиенти пред фирмата администратор, и искам да съм сигурна, че звучи смислено, преди да го изпратя – обяснява тя.

– Мислех, че докладът ще се изпраща чак в петък.

– Така е, но Джъстин също иска да го погледне и вероятно ще нанесе някои промени. Исках първо твоето мнение.

Джъстин Дилейни е шеф на финансовите операции в компанията и е втори по ранг след Конрад. Работата му е да знае какво става навсякъде във фирмата, но проявява тенденция да се бърка в неща, които не го засягат, а

проучването на клиенти изобщо не му влиза в работата. Припомням на Лиса, която постъпи в „Косеча“ само преди два месеца, че в случая нейното мнение е меродавно. Тя си тръгва много по-доволна, а аз намирам документа, който ми е изпратила, и го преглеждам. Връщам ѝ отговор, че е добър, макар че лично аз бих внесла няколко леки промени. Но те не биха имали съществено значение за доклада, а не искам да карам Лиса да прави корекции само колкото нещо да се промени.

Докато чета доклада на Лиса, в пощата ми пристигат още десетина имейла, справям се с тях, а после се свързвам със застрахователната компания на Конрад, за да добавя гривната на лейди Анабел към полицата му. Вече съм пратила паспорта ѝ по имейл и Кари Брайънт, съветничката, с която работя, се е задействала и ми съобщава с колко ще се увеличи сумата.

– Чудесно – отговарям, макар че парите, които Конрад плаща за застраховката на бижута, са главозамайваща цифра, далеч надхвърляща стойността на което и да било притежавано от мен бижу.

– Гривната е много красива, нали? – подхвърля Кари. – Тази жена е щастливка.

– Няма съмнение – съгласявам се и с двете.

– Де да можех аз да си позволя такива красоти – продължава тя. – Най-скъпото ми бижу е годежният ми пръстен. И след развода си мисля да му сменя диаманта.

Кари напусна мъжа си, след като той я удари за втори път. Макар да я познавам добре след години работа със застрахователните дела на Конрад, нямах представа, че мъжът ѝ я е подлагал на физически тормоз, докато тя не сподели защо се е изнесла от дома.

Жените ги бива да крият разни неща. Бива ги също да се справят със ситуации. Ето, аз сама си купувам би-

жутата, та макар обикновено да са с кристали „Сваровски“, а не с антични изумруди.

Не е нужно да чакаш прекрасния принц, та да си осигуриш красиви вещи.

Подхващам нов кратък списък и съм прибавила и задраскала две имена, когато Конрад ми се обажда от деловата си среща в Женева да ме поздрави, задето съм се сдобила с гривната.

– Съжالياвам, че се наложи да стигна до лимита – казвам.

– Този лимит не беше поставен случайно – отговаря той.

– Бих предпочела да мога да я получа за по-ниска сума – признавам.

– Нямам възражения. Бианка ще се влюби в нея. Идеално ще подхожда на роклята, която възнамерява да облече.

– Чудесно – казвам.

– Пристигна ли вече?

– Надявам се да я получа по-късно днес следобед – отговарям му. – Ще я държа в сейфа, докато се върнеш.

– Ако можеш да си хванеш полет преди уикенда, ще имаш ли нещо против ти да я донесеш в „Палмира“? Или пък би могла да я пратиш по куриер, но така или иначе искам да обсъдим лично някои служебни въпроси.

– Няма ли първо да се прибереш тук?

– Не – отвърща Конрад. – Отивам направо там. Бианка замина миналата седмица.

Знам, че е заминала миналата седмица. Аз ѝ уредих пътуването.

„Палмира“ е къщата на Конрад в Майорка. Той води семейството си там за шест седмици в началото на лято-

то, а после, когато стане твърде горещо, се връщат във ваканционната си къща в южната част на Корк и остават там до края на август.

Е, поне така правеше, докато беше женен за Марта. Нещата са по-различни сега, когато е с Бианка. Още не са си създали установен модел, а може би няма и да го направят. Въпреки разкошната гривна и голямото парти, което е планирал за рождения ѝ ден, не е сигурно, че тя ще остане постоянно присъствие в живота му. А дори и да се случи, разводът му ще отнеме време. С Марта нямат предбрачен договор. Когато са се женили преди двайсет години, и през ум не им е минавало това.

Ала сега, когато всеки тръгва по пътя си, има много придобивки, които да се делят. Апартаментът в Ню Йорк. Къщата на Лансдаун Роуд. Преустроените конюшни до Ангълсий Роуд (където вече живее с Бианка, когато са в Дъблин). Ваканционната къща в Корк. И разбира се, „Палмира“, която е в Порт д'Андрайч на югозападния бряг на Майорка. Макар да търгува с финансови активи, шефът ми има типично ирландското желание да притежава осезаеми материални неща. По-конкретно недвижима собственост. Но той не купува къщи и апартаменти просто като инвестиции. Живял е във всичките. Е, всъщност отсяда в нюйоркския апартамент (който е доста малък) само когато е по работа в Щатите. Марта го използваше по-често, когато ходеше за по някой уикенд с майка си да пазаруват там. Въпреки че къщата в Корк е голяма, двамата с Марта са я купили като пълна развалина, когато цените са паднали по време на рецесията. А виж, „Палмира“ е красива. Нея я купи в годината, когато постъпих в компанията.

Звучи, сякаш му търся извинения или се опитвам да омаловажа богатството му. Не е така. По всички стандар-

ти Конрад Морган е много богат човек. Но не се държи като такъв. Сговорчив и дружелюбен е и е чудесен шеф. Преди бракът му да се разпадне, винаги съм го смятала за добър съпруг и баща. Е, той продължава да е добър баща. А браковете понякога се провалят.

Все пак чувствам известна вина за това, защото аз бях тази, която го запозна с Бианка. Това беше, когато се канехме да направим видеопрезентация на фондовете на „Косеча“. Реших, че Конрад има нужда от малко разкрасяване, и му предложих да поговори с Бианка, която е имидж консултант. Беше ми препоръчана от Ерин, след като бе ползвала услугите ѝ по повод това, че подлежеше на повишение в правната кантора, където работи. Бианка даде отлични съвети на Ерин как да изглежда по-добре, и те със сигурност я направиха по-уверена при последвалата серия от интервюта.

– Каква била? – попита Конрад, когато направих предложението.

Огледах го критично. Обикновено финансистите са представяни като поддържани мъже в изрядни костюми с вкус към скъпите ризи и копчета за ръкавели. Конрад не е по природа такъв тип човек. Висок и слаб е, с необузdana рижа коса, която му влиза в очите, и изглежда, сякаш се чувства неудобно в тъмните костюми, които са едва ли не задължителни за бранша. Видеопрезентацията щеше да бъде видяна от важни клиенти. Искрах той да не прилича толкова на заплеснат технически гений, а повече на човек, управляващ милиарди от парите на други хора.

Той се видя с нея. Тя му направи пълно преобразяване. Получихме поръчката, на която се надяхахме.

А той пък получи имидж консултантката.